

การศึกษาวิเคราะห์อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและความร่วมมือ ในการรับรองบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศกับการดำเนินงาน การรับบุตรบุญธรรมของประเทศไทย

โดยนางชลาทิพย์ ปุณณะบุตร
รักษาการในตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านพัฒนาสังคม

การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมของประเทศไทยดำเนินการเพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กที่ถูกทอดทิ้ง กำพร้า หรือเด็กที่บิดามารดาผู้ให้กำเนิดไม่สามารถให้การอุปการะเลี้ยงดูได้ โดยการจัดหาครอบครัวบุญธรรมที่เหมาะสม เพื่อให้การดูแลเด็กอย่างถาวรแทนครอบครัวที่แท้จริง เพื่อให้เด็กมีชีวิตเติบโตในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมของครอบครัว อันเป็นสิทธิของเด็กที่จะได้รับความคุ้มครองจากรัฐ การดำเนินการรับบุตรบุญธรรมเป็นกระบวนการทำงานทั้งด้านสังคมและกฎหมายนับตั้งแต่คุ้มครองเด็กไม่ให้ถูกแสวงประโยชน์ โดยการพิจารณาตรวจสอบคุณสมบัติทางกฎหมาย และความเหมาะสมทางสังคมของผู้ขอรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม เพื่อให้มั่นใจว่าจะเป็นประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก ซึ่งจะเติบโตในครอบครัวบุญธรรมที่จะได้รับโอนสิทธิทางกฎหมายจากบิดามารดาที่แท้จริงของเด็ก ประเทศไทยมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม พ.ศ. 2522 ซึ่งกำหนดเงื่อนไขและวิธีการในการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมไว้ เพื่อคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กที่จะเป็นบุตรบุญธรรม โดยคำนึงถึงประโยชน์ของเด็กเป็นสำคัญ และป้องกันการค้าเด็กในรูปแบบของการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม และเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของบิดามารดาที่แท้จริงของเด็ก ตลอดจนประโยชน์ของผู้ขอรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม การรับเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี เป็นบุตรบุญธรรมทุกรายต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม พ.ศ. 2522 ทั้งคนไทยและคนต่างประเทศ โดยที่อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและความร่วมมือในการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศ ค.ศ. 1993 มีหลักการที่สำคัญในการคุ้มครองเด็ก โดยการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก และเคารพต่อสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กตามที่รับรองในกฎหมายระหว่างประเทศ โดยยอมรับว่าการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศอาจถือได้ว่าเป็นทางเลือกหนึ่งของการดูแลเด็ก หากครอบครัวกำเนิดของเด็กหรือครอบครัวเครือญาติไม่สามารถให้การดูแลเด็กได้ หรือไม่สามารถให้เด็กได้รับการดูแลด้วยวิธีการที่เหมาะสมในรัฐกำเนิดของเด็กได้ นอกจากนี้ อนุสัญญาได้สร้างระบบความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐกำเนิดของเด็กและรัฐผู้รับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม เพื่อป้องกันการลักพา การขาย หรือการค้าเด็ก ประเทศไทยจึงได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญา โดยการให้สัตยาบัน และมีผลบังคับกับประเทศไทยตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2547 โดยในสัตยาบันสารได้ประกาศว่ารัฐบาลไทยได้แต่งตั้งศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นสำนักงานกลาง (Central Authority) ภายใต้อนุสัญญาฯ

การรับบุตรบุญธรรมภายใต้ขอบเขตของอนุสัญญา มีเงื่อนไขให้หน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐกำเนิด (the competent authorities of the State of origin) และหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐผู้รับ (the competent authorities of the receiving State) ปฏิบัติตามเงื่อนไขการรับบุตรบุญธรรมของอนุสัญญา

โดยหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐกำหนดต้องพิจารณาแล้วว่าเด็กสามารถมอบให้เป็นบุตรบุญธรรมได้ และได้พิจารณาว่าการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก (that an intercountry adoption is the child's best interests) หลังจากไม่สามารถจัดหาการดูแลให้เด็กภายในประเทศแล้ว

นอกจากนี้เงื่อนไขที่รัฐกำหนดต้องปฏิบัติ คือ ได้แน่ใจแล้วว่าการให้ความยินยอมของบุคคลสถาบัน และหน่วยงานที่มีอำนาจให้ความยินยอม ตลอดจนเด็กที่จะเป็นบุตรบุญธรรม ต้องได้รับการปรึกษาแนะนำ และได้รับแจ้งถึงผลของความยินยอมว่าการรับบุตรบุญธรรมจะมีผลเป็นการทำให้ความสัมพันธ์ทางกฎหมายระหว่างเด็กกับครอบครัวกำเนิดของตนสิ้นสุดหรือไม่ ความยินยอมต้องไม่ชักจูงโดยค่าจ้างหรือค่าตอบแทน ไม่ว่าชนิดใดและไม่มีการเพิกถอนและความยินยอมจะให้ได้ภายหลังจากที่เด็กเกิดแล้วเท่านั้น อีกทั้งความยินยอมต้องให้อย่างอิสระตามแบบที่กฎหมายกำหนด และเป็นลายลักษณ์อักษร

สำหรับหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐผู้รับมีเงื่อนไขคือ ได้พิจารณาแล้วว่า ผู้ขอรับบุตรบุญธรรมมีคุณสมบัติ และเหมาะสมที่จะรับบุตรบุญธรรมได้ ตลอดทั้งได้พิจารณาแล้วว่าเด็กได้รับอนุญาตให้เข้าไปและพำนักเป็นการถาวรในรัฐผู้รับ

อนุสัญญากำหนดให้รัฐภาคีจัดตั้งสำนักงานกลาง (Central Authority) ขึ้น เพื่อเป็นกลไกทำหน้าที่ตามอนุสัญญา โดยใช้ระบบความร่วมมือระหว่างสำนักงานกลางของประเทศภาคีทั้งรัฐผู้รับและรัฐกำเนิด โดยสำนักงานกลางมีหน้าที่สำคัญในการดำเนินการที่เหมาะสมทั้งปวง ที่จะป้องกันการได้ประโยชน์ทางการเงินหรืออย่างอื่นอันมิชอบเกี่ยวกับการรับบุตรบุญธรรม และที่จะยับยั้งการปฏิบัติทั้งปวง ซึ่งแย้งกับวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญาฯ นอกจากนี้อนุสัญญากำหนดให้มีหน่วยงานภาคเอกชนจากสำนักงานกลางหรือหน่วยงานที่มีอำนาจดำเนินการรับบุตรบุญธรรมโดยไม่แสวงกำไรและบริหารงานโดยบุคคลซึ่งมีคุณวุฒิตามมาตรฐานจริยธรรม

อนุสัญญากำหนดเงื่อนไขการพิจารณาการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศ เป็นภารกิจของสำนักงานกลางของทั้งสองรัฐ กล่าวคือ ต้องกระทำผ่านสำนักงานกลางของรัฐกำเนิดและรัฐผู้รับตั้งแต่การยื่นคำขอรับเด็ก โดยหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐผู้รับดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติทางกฎหมายและความเหมาะสมทางสังคม และส่งคำขอรับเด็กผ่านสำนักงานกลางรัฐผู้รับไปยังสำนักงานกลางของรัฐกำเนิด หากหน่วยงานที่มีอำนาจของรัฐกำเนิดพิจารณาเห็นว่าผู้ขอรับเด็กมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมได้ ก็จะจัดทำประวัติเด็กที่สามารถมอบให้เป็นบุตรบุญธรรมได้ตามกฎหมายและส่งประวัติเด็กผ่านสำนักงานกลางรัฐกำเนิดไปยังสำนักงานกลางรัฐผู้รับ หากผู้ขอรับเด็กตอบรับประวัติเด็ก และสำนักงานกลางทั้งรัฐผู้รับและรัฐกำเนิดมีหนังสือตกลงกันให้ดำเนินการรับบุตรบุญธรรมต่อไป ผู้ขอรับเด็กจึงจะนำเด็กออกไปยังรัฐผู้รับได้ และหากปรากฏว่าการจัดให้เด็กอยู่ในความดูแลของผู้ขอรับเด็กไม่เป็นประโยชน์สูงสุด รัฐผู้รับต้องให้การคุ้มครองเด็ก และจัดให้มีการดูแลชั่วคราวโดยต้องหารือกันระหว่างสำนักงานกลางของรัฐกำเนิด และรัฐผู้รับ โดยการส่งเด็กกลับไปรัฐกำเนิดจะเป็นมาตรการสุดท้ายหากจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็ก

นอกจากนี้ อนุสัญญายังมีวัตถุประสงค์เพื่อประกันการรับรองการรับบุตรบุญธรรม ซึ่งทำตามอนุสัญญานี้ กล่าวคือ เมื่อการรับบุตรบุญธรรมที่ได้รับการรับรองโดยหน่วยงานที่มีอำนาจ (Competent authority) ในประเทศที่มีการรับบุตรบุญธรรมออกใบรับรอง (Certificate of Conformity) ว่าได้ปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ จะได้รับการยอมรับตามกฎหมายในรัฐคู่สัญญา อีกทั้งจะได้รับการรับรองโดยผลของกฎหมายในรัฐภาคีอื่นด้วย อย่างไรก็ตาม การรับรองการรับบุตรบุญธรรมอาจถูกปฏิเสธในรัฐคู่สัญญา หากการรับบุตรบุญธรรมนั้นขัดต่อนโยบายสาธารณะอย่างโจ่งแจ้ง โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็ก

อนุสัญญากำหนดเรื่องการรับรองและผลของการรับบุตรบุญธรรมไว้ เนื่องจากกฎหมายในการรับบุตรบุญธรรมของประเทศต่าง ๆ มีรูปแบบแตกต่างกัน คือ การรับบุตรบุญธรรมแบบสมบูรณ์ (Full Adoption) และการรับบุตรบุญธรรมแบบธรรมดา (Simple Adoption) อย่างไรก็ตาม อนุสัญญาได้ยอมรับรูปแบบของการรับบุตรบุญธรรมทั้งการรับบุตรบุญธรรมแบบธรรมดา และการรับบุตรบุญธรรมแบบสมบูรณ์ และแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้โดยการเสนอแนะในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการรับบุตรบุญธรรมจากการรับบุตรบุญธรรมแบบธรรมดา เป็นการรับบุตรบุญธรรมแบบสมบูรณ์ได้ โดยการแสดงความยินยอมไว้ จึงถือว่าเป็นการจัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นภายหลังการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศจากรูปแบบของการรับบุตรบุญธรรมที่แตกต่างกันในประเทศที่เป็นภาคีอนุสัญญา

การรับบุตรบุญธรรมเป็นความรับผิดชอบตลอดชีวิตสำหรับผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมไปถึงค้นหาอัตลักษณ์ ซึ่งเป็นความยากลำบากสำหรับเด็กที่บุตรบุญธรรมจำนวนมากที่ไม่รู้เกี่ยวกับประวัติที่มาของตน ซึ่งจะเป็นปัจจัยสำคัญให้เด็กเติบโตโดยไม่มีปัญหา หรือมีปัญหาน้อยที่สุด อนุสัญญาจึงมีบทบัญญัติให้รัฐคู่สัญญาเก็บรักษาประวัติเกี่ยวกับความเป็นมาของเด็ก ประวัติบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ตลอดจนประวัติทางการแพทย์ของเด็ก และการเข้าถึงหรือเปิดเผยข้อมูลต้องอยู่ในขอบเขตที่กฎหมายอนุญาต โดยเด็กที่เป็นบุตรบุญธรรมหรือผู้แทนต้องได้รับคำปรึกษา แนะนำที่เหมาะสม

ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องจัดหาครอบครัวชาวต่างประเทศให้แก่เด็กด้อยโอกาสที่ไม่สามารถจัดหาครอบครัวชาวไทยให้การดูแลเด็กในประเทศได้ ประเทศไทยจึงทำหน้าที่เป็นรัฐกำเนิดตามอนุสัญญา โดยมีกลไกดำเนินงานตามพระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม พ.ศ. 2522 คือ กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการมีอำนาจดำเนินการเพื่อให้มีการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม และคณะกรรมการการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมมีอำนาจพิจารณาการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม ทำหน้าที่เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจ (the competent authorities) และองค์การสวัสดิภาพเด็ก 4 แห่ง (มูลนิธิสงเคราะห์เด็กของสภากาชาดไทย สหทัยมูลนิธิ มูลนิธิมิตรมวลเด็ก และมูลนิธิสงเคราะห์เด็ก พัทยา) ซึ่งได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการให้ดำเนินการเพื่อให้มีการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมได้ เป็นหน่วยงานซึ่งได้รับอนุญาต (accredited bodies) ตามอนุสัญญา สำหรับศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมได้รับการแต่งตั้งเป็นสำนักงานกลางตามที่รัฐบาลไทยประกาศในสัตยาบันสารเข้าเป็นภาคีอนุสัญญา

ในการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมมีเงื่อนไขที่สำคัญ คือ ความยินยอมโดยกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ และองค์การสวัสดิภาพเด็ก 4 แห่ง เป็นผู้ที่มีอำนาจให้ความยินยอมในการมอบเด็กในความอุปการะให้เป็นบุตรบุญธรรมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยบิดามารดาที่มอบเด็กให้อยู่ในความอุปการะของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ หรือองค์การสวัสดิภาพเด็กและเด็กที่จะยินยอมเป็นบุตรบุญธรรมจะต้องให้ความยินยอมโดยอิสระมิถูกชักจูงหรือได้รับค่าตอบแทนใด ตลอดจนได้รับแจ้งและคำปรึกษา แนะนำจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ทราบถึงผลของการให้ความยินยอม ซึ่งเป็นเงื่อนไขของอนุสัญญา โดยประเทศไทยได้มีการออกพระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 เพื่อมิให้มีการแสวงประโยชน์ หรือมีคนกลางชักจูงให้ค่าตอบแทน เพื่อให้ได้มาซึ่งความยินยอมในการมอบเด็กให้เป็นบุตรบุญธรรม

สำนักงานกลางเป็นหน่วยงานระดับประเทศที่เป็นกลไกสำคัญในการติดต่อประสานความร่วมมือกับสำนักงานกลางในต่างประเทศ ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยดำเนินการด้านบุตรบุญธรรมกับประเทศต่าง ๆ จำนวน 30 ประเทศ ซึ่งประเทศต่าง ๆ ที่เป็นภาคีอนุสัญญาจะจัดตั้งสำนักงานกลางมีหน้าที่เฉพาะตามอนุสัญญาเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่เด็กที่เป็นบุตรบุญธรรมในต่างประเทศ แต่ศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมยังมีสถานะเป็นกองภายใน จึงเกิดความไม่คล่องตัวและไม่รวดเร็วเท่าที่ควร ในการทำหน้าที่สำนักงานกลางที่เพิ่มขึ้นซึ่งต้องดำเนินการกับสำนักงานกลางของประเทศต่าง ๆ ตลอดจนหน่วยงานที่มีอำนาจในต่างประเทศ

สำหรับเงื่อนไขการพิจารณาการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศของอนุสัญญา มีกระบวนการที่สอดคล้องกับการปฏิบัติงานของประเทศไทยตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2543) ออกตามความในพระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม พ.ศ. 2522 ตั้งแต่การยื่นคำขอรับเด็กจวบจนขั้นตอนการนำเด็กไปยังรัฐผู้รับ โดยก่อนที่จะนำเด็กไปได้ ศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมในฐานะสำนักงานกลางของรัฐกำหนดจะต้องออกหนังสือตกลงให้ดำเนินการรับบุตรบุญธรรมต่อไปส่งให้สำนักงานกลางรัฐผู้รับ เพื่อแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐผู้รับ ดำเนินการอนุญาตให้เด็กเดินทางไปยังรัฐผู้รับได้

นอกจากนี้เมื่อมีการจดทะเบียนรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมสมบูรณ์ตามกฎหมายไทยแล้ว ศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมซึ่งทำหน้าที่เป็นสำนักงานกลางอนุสัญญาจะเป็นผู้ออกใบรับรอง (Certificate of Conformity) ให้แก่ประเทศที่รับเด็กไทยเป็นบุตรบุญธรรม ว่าการรับบุตรบุญธรรมได้ดำเนินการตามอนุสัญญาโดยรัฐผู้รับจะยอมรับว่าเป็นการรับบุตรบุญธรรมตามกฎหมายของรัฐผู้รับด้วย ซึ่งผู้ขอรับเด็กไม่ต้องไปดำเนินการรับบุตรบุญธรรมตามขั้นตอนกฎหมายของรัฐผู้รับอีก

โดยที่กฎหมายของรัฐผู้รับส่วนใหญ่เป็นการรับบุตรบุญธรรมแบบสมบูรณ์ และกฎหมายของประเทศไทยเป็นการรับบุตรบุญธรรมแบบธรรมดา แต่ก็สามารถเปลี่ยนเป็นการรับบุตรบุญธรรมได้ถ้ากฎหมายของรัฐผู้รับอนุญาตและต้องมีใบรับรอง (Certificate of Conformity) ข้างต้น อีกทั้งยังมีการให้ความยินยอมตามที่อนุสัญญากำหนดไว้ จะเห็นว่าอนุสัญญายอมรับถึงรูปแบบกฎหมายภายใน ของแต่ละประเทศ และเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาเพื่อให้เด็กที่เป็นบุตรบุญธรรมได้รับประโยชน์สูงสุด

นอกจากนี้ประเทศไทยได้มีการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้การรับรองการรับบุตรบุญธรรม ในต่างประเทศซึ่งเป็นประเทศภาคีอนุสัญญา โดยถือว่าการรับบุตรบุญธรรมตามกฎหมายไทยด้วย ทั้งนี้ การรับบุตรบุญธรรมนั้นต้องไม่ขัดต่อกฎหมายหรือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ทุกขั้นตอนของการรับบุตรบุญธรรมมีความสำคัญ แม้หลังจากมีการจดทะเบียนรับบุตรบุญธรรมสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว เด็กที่เป็นบุตรบุญธรรมส่วนใหญ่ต้องการรู้เกี่ยวกับที่มาของตน อนุสัญญาจึงมีบทบัญญัติให้รัฐคู่สัญญาเก็บรักษาประวัติเด็กเกี่ยวกับข้อมูลความเป็นมาของเด็ก ข้อมูลเกี่ยวกับบิดามารดา ผู้ให้กำเนิด ตลอดจนประวัติทางการแพทย์ของเด็ก และการเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวต้องอยู่ในขอบเขตที่กฎหมายอนุญาต โดยเด็กที่เป็นบุตรบุญธรรมหรือผู้แทนต้องได้รับคำปรึกษา แนะนำที่เหมาะสม ในประเทศไทยการเก็บรักษาประวัติข้อมูลของเด็กและครอบครัวกำหนดดำเนินการโดยศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม สถานสงเคราะห์เด็ก และองค์การสวัสดิภาพเด็ก 4 แห่ง และจะเปิดเผยประวัติเด็กตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540 ในส่วนของข้อมูลส่วนบุคคล

กล่าวโดยรวมประเทศไทยมีกลไกดำเนินงานตามอนุสัญญา และมีกฎหมายที่สอดคล้องกับกระบวนการรับบุตรบุญธรรมของอนุสัญญา แต่เพื่อให้การดำเนินงานการรับบุตรบุญธรรมระหว่างประเทศของประเทศไทย เป็นที่เข้าใจและมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น น่าที่จะมีการแก้ไขกฎหมายเกี่ยวกับการรับบุตรบุญธรรมแบบสมบูรณ์ในการรับเด็กกำพร้า หรือถูกทอดทิ้ง ศูนย์อำนวยการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมซึ่งทำหน้าที่สำนักงานกลางภายใต้อนุสัญญาควรมีโครงสร้างเป็นหน่วยงานที่ถูกต้องตามกฎหมาย อีกทั้งสมควรที่จะมีกฎระเบียบเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายหรือเงินบริจาคในการดำเนินงานรับบุตรบุญธรรม และกฎระเบียบเกี่ยวกับการเก็บรักษาข้อมูลและการเปิดเผยประวัติเดิมของเด็กที่เป็นบุตรบุญธรรม เพื่อให้การรับบุตรบุญธรรมประสบผลสำเร็จและเป็นประโยชน์ของเด็กอย่างแท้จริง